

Politiken den 15. juli 1992, vil han kunne se, hvad Det Radikale Venstres holdning var til regeringens reaktion.

(Kort bemærkning).

Anders Fogh Rasmussen (V):

Jeg beklager, hvis jeg er kommet til at tage hr. Jørgen Estrup til indtægt for et fornuftigt standpunkt; det skal aldrig ske mere.

Jeg vil i hvert fald holde fast i, at Socialdemokratiet aktivt støttede den daværende regerings Iranpolitik, og jeg vil gerne spørge hr. Torben Lund, om hr. Torben Lund vil bekræfte, at tidligere justitsminister og daværende medlem af Folketinget for Socialdemokratiet hr. Ole Espersen har givet udtryk for, at der ikke var grund til at kritisere regeringens Iranpolitik.

Jeg vil gerne have, at hr. Torben Lund bekræfter, at det var det, der blev givet udtryk for fra officiel socialdemokratisk side.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Hr. Helge Adam Møller havde tydeligt fået nok af at diskutere Iran. Nu skulle vi i stedet for diskutere Kina, og det gør jeg gerne ved førstkomende lejlighed. Jeg synes, det ville være en god idé, at Folketinget diskuterede Danmarks forhold til Kina, men det er altså ikke det, der er på dagsordenen i dag.

Jeg er i øvrigt også sikker på, at når vi ved lejlighed mødes for at diskutere Kina, vil det vise sig, at der netop i Det Konservative Folkeparti er ganske spredte og forskellige synspunkter

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Hr. Anders Fogh Rasmussen var i anden runde heroppe flere gange og meget aktivt, som hr. Anders Fogh Rasmussen godt kan lide det.

Der var en enkelt fortalelse, jeg lige må anholde. Jeg forstod, at årsagen til debatten her var, at Danmark havde kludret i det med hensyn til Rushdie. Tillad mig en enkelt kommentar: Så, så, så. Vi er slet ikke nået dertil endnu, må jeg sige til hr. Anders Fogh Rasmussen, det er jo den næste debat. Det er en helt anden debat, og det er den, vi skal i gang med bagefter. Jeg må sige til hr. Anders Fogh Rasmussen, at vi skal helt sikkert nok nå det alt sammen, men lad os nu holde os til det fremadrettede, nemlig Danmarks Iranpolitik.

Hr. Anders Fogh Rasmussen og fru Pia Kjærsgaard efterlyste, hvad pressen i Iran skrev om os. Helt tilfældigt har jeg et avisudklip med herop, som stammer fra Kayhan International.

Jeg kan oplyse, at det fra professionelt hold forlyder, at det er en halvofficiel avis, der står tættere på præsteskabet end på regeringen. Jeg citerer fra en artikel for ganske få dage siden med overskriften »Det udiplomatiske Danmark«: »Den danske statsminister gav i søndags apostaten Salman Rushdie sin regerings uforbeholdne undskyldning. Han sagde, at han ville sende en særlig kontakt, der kunne mødes med Rushdie og forklare hele situationen.«

Og lidt længere nede: »Helt indlysende er den danske regerings undskyldning over et tilbud om forklaring til den person, som den muslimske verden fatter den største uvilje mod. Det er ikke noget, vi behøver bekymre os om, men . . .«. Lidt længere nede hedder det: »Desværre slutter sagen ikke her. Rasmussen tog sig mærkelig nok den frihed at gå et skridt videre. Hans ordvalg var i bedste fald udiplomatisk, i værste fald vanærende. I forsøget på at rette op på skaden sagde hr. Rasmussen bl.a.: Med denne handling har vi vist, at denne regering ikke har bøjet sig for truslerne fra det iranske mullahregime.«

Og i artiklen fortsættes der:

»Almindelig anstændighed og de adfærdsnormer, som styrer mellemstatslige forbindelser, turde kræve et mere raffineret sprogbrug af dem, som belærer andre om ansvar og behov for at være tro mod sine principper.«

Artiklen har derudover en række meldinger, som indebærer, at jeg har det beroligende budskab både til hr. Anders Fogh Rasmussen og til fru Pia Kjærsgaard, at der også i den iranske presse er blevet lagt mærke til vore holdninger.

Hr. Uffe Ellemann-Jensen har en dårlig sag og en dårlig dag. Det ser man vel bedst i hr. Uffe Ellemann-Jensens forsøg på at inddrage Socialdemokratiet i danske virksomheders synspunkter på Iranpolitikken. Det er ikke et niveau, som er værdigt for Venstres formand, og jeg ved ikke, hvad der tænkes på. Jeg kender ikke den pågældende virksomhed, men jeg kunne føle mig fristet til over for Venstres formand at inddrage paralleller om danske mejeriproducenter udi fetastosten og deres eventuelle interesse for partiet Venstre, men det vil jeg afholde mig fra bortset fra en lille bitte antydning: Jeg tror, man skal være påpasselig med ikke at kaste med alt for store sten, når man selv bor i et enormt stort, skrøbeligt glashus.

Hvad angår hr. Gert Petersens indlæg, vil jeg gerne sammen med udenrigsministeren kvittere for de kloge betragtninger om islam. Jeg ville